

TANEČNÍ VÍR

DÍL 2.

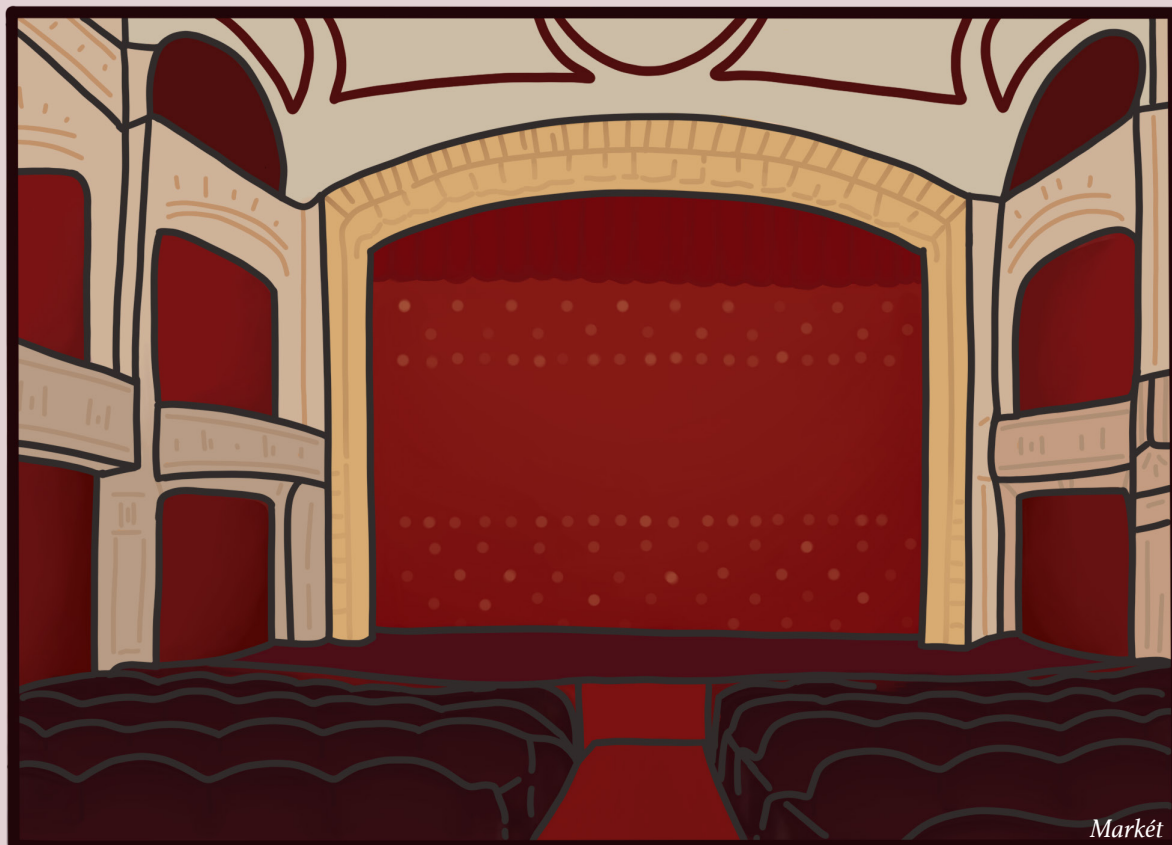
Byla jsem oslovena sympatickými dívkami z redakce časopisu Taneční vír. Ač jsem se bránila, tak jsem nakonec souhlasila, že vyjádřím své pocity z prvního večera celostátní přehlídky i zážitky z kolokvia.

Pamatuji již mnoho z předešlých přehlídek, ale teď jsem tu několik ročníků nebyla. Proto na mě veškeré dění působí intenzivněji. Velice mě oslovila energie, která se šířila z jeviště a opravdovost tanečního projevu. Jsem vždy uchválena rozmanitou nápaditostí, choreografickým zpracováním různých témat, hloubkou prožitku tanečníků, zajímavým výběrem hudby i světelným designem. Vždy je pro mne osvěžující vidět humor na jevišti a vedle kvalit choreografické a pedagogické práce obohacující setkávání se s tvořivými, milými osobnostmi. Petra mě sice do toho uvrtala, ale protože se mi líbí její vtipné moderování, tak jí to nezalívám. Zážitky ze zhlédnutých choreografií se ve mně uložily, ale nedokážu je teď úplně přesně vyjádřit slovy.

Zúčastnila jsem se také dobře zorganizovaného kolokvia, kde panovala tvořivá atmosféra. Velice oceňuji, že nešlo pouze o teoretickou záležitost, ale došlo i na její propojení s praxí. Děkuji, že i přes svůj seniorský věk jsem se s radostí a vděčností hýbala v náhodně sešlé, a přesto na sebe dobře reagující skupině, pod vedením Markéty Pucové.

Jsem vděčná za to, že zůstávám ve stálém spojení s tanečním děním prostřednictvím tohoto setkání.

Martina Hroudová

Markét

ELVÍRA NĚMEČKOVÁ

Je v tanci něco, co Vás překvapí?
Rozhodně, ale co, to nevím. To je právě to, co mě překvapí a vždycky se to stane.

Zjišťujete si něco o choreografii předem, nebo se necháváte vést okamžikem?

Včera jsem jí (směrem k Dorotě) zakázala předčítat mi věci z brožurky. Já se radši nechám překvapit a pak si přečtu, jestli si to myslím dobře.

Je v tanci něco, co Vás překvapí?

Jako může mě v tanci překvapit kde co, není to tedy vždy úplně pozitivní, ale může mě to překvapit. Překvapilo mě třeba, když jsem se setkala jednou v životě s tím, že jsme tančili tanec, který je určený k tomu, aby se uctila památka někoho, kdo zemřel po roce. To bylo pro mě překvapení, že takový tanec se dochoval.

DOROTA GREMLÍKOVÁ

TOMÁŠ ŽIŽKA

Je v tanci něco, co Vás překvapí?
Každodennost.

Co byste vzkázal nejen účastníkům přehlídky?

Malé moudro: Tanec je kinetika, kinetika není kineziologie, kineziologie je ... ?

Zjišťujete si něco o choreografii předem, nebo se necháváte unést okamžikem?

Většinou se nechávám nejdříve unést. Někdy mám nějaké info předem zprostředkované a někdy pak pátrám zpětně. Ráda na sebe nechám působit kouzlo okamžiku "tady a teď" a snažím se být otevřená.

VERONIKA KNYTLOVÁ

MIRKA STAŠKOVÁ

Je v tanci něco, co vás překvapí?

Tanec je součástí mého každodenního bytí. Svou komplexností mě překvapuje neustále. Baví mě pozorovat, jak dokáže měnit těla a mysle tanečnicků, jak mění atmosféru i prostředí samotné, jak podporuje přirozenost ve vztahu k sobě samému i k ostatními. Tanec je pro mě nevyčerpatelná studnice překvapení.

OHLÉDNUTÍ ZA DNEŠNÍM KOLOKVIEM

Páteční ráno kolokvia otevřela chorvatská choreografka a performerka současného tance Nataša Jurišić, která představila příspěvek o Vzniku a vývoji hnutí amatérského tance v Chorvatsku. V rámci prezentace také posluchače provedla svým uchopením tanečního umění obecně a formálního či neformálního vzdělávání, v němž primárně zdůraznila důležitost kvalitního metodického přístupu pedagogů. Během svého vstupu nabídla mnoho otázek, které se týkaly primárně vymezení rozdílnosti mezi pedagogickým přístupem v amatérské a naproti tomu profesionální taneční sféře. Na jedné straně s hlavním zaměřením na samotný výsledek nebo na straně druhé se zaměřením na proces.

Následoval první blok druhého dne kolokvia, který byl veden ve formě malých diskuzních týmů. Participantů měli příležitost zamyslet se nad předem stanovenými otázkami a poté se vzájemně obohatit svými myšlenkami a odpověďmi. Pojdte se s námi také zamyslet a položte si čtyři dnešní otázky v následujícím znění:

- 1) Co je ve mně teď živé? (Čím se zaobírám, co mě trápí, na co teď myslím, co mě těší, co ve mně „žije“?)
- 2) Představuji si, že žiji ideální budoucnost, jak vypadá?
- 3) Co všechno mám (aneb inventář mých kvalit, hodnot – abstraktních či materiálních)?
- 4) Co chci nebo můžu pustit?

Skrze tyto otázky, které samozřejmě vedou k mnoha dalším, ať už dotazům, nápadům nebo pojmům k přemýšlení, se účastníci nejen recipročně blíže poznali, ale také si utřídili svůj vztah k amatérské sféře tanečního umění a celkově tak důvody, proč se kolokvia účastní a co jim samým přináší.

Společně jsme tedy dospěli k myšlenkám diskuze, které spočívaly ve vyřčených propojujících se odpovědích.

Po obědové pauze se naskytl příležitost nahlédnout do interiéru funkcionalistické stavby Městské radnice postavené v meziválečném období, která dominuje na Mírovém náměstí. V dnešním sídle magistrátu uvítala hosty náměstkyně primátora Jana Hamplová.

Odpoledne se konal druhý blok příspěvků, který společně zahájily otevřenou diskuzí O současné situaci scénického tance dospělých a jeho potřebách do budoucna Karolína Bulínová a Kateřina Klimentová. Poté se přešlo k představení konkrétních uskupení, spolků či skupin tanečního amatérského umění a jejich situací, zázemí, vývoje, finanční podpoře apod. První příspěvek uvedla Ludmila Rellichová, která objasnila otázky financování neziskových organizací v České republice, konkrétně na příkladu Tanečního a pohybového studia Magdaléna v Rychnově u Jablonce nad Nisou. Poukázala na nesnadnou situaci získávání jakýchkoliv finančních prostředků pro organizace, které působí v oblasti uměleckých aktivit dětí a mládeže a na malou podporu komunitních společností ze strany státu. Dále pokračovala

Lenka Hajduková, která představila Intro Postřelmov a zdůraznila výhody a nevýhody fungování taneční skupiny v menší vesnici. Podtrhla důležitost jakékoliv podpory od obce, také ale poukázala na značné nedostatky praktické povahy, které mohou vést k omezením vzrůstu samotné taneční skupiny. Další vstup od Lenky Halašové o Flash Dance Company TJ Sokol Jaroměř byl opět zajímavým příkladem fungování taneční skupiny, tentokrát pod záštitou České obce sokolské, která by i pro ostatní mohla být potenciální alternativou, kde svou skupinu umístit. TJ Sokol nabízí totiž prostory obecně použitelnější, praktičtější a hlavně dostatečně velké pro provoz taneční praxe. Dále Lenka Jíšová představila skupinu NoTa Plzeň, která je zajímavá množstvím projektů realizovaných v neobvyklých netanečních prostorách a posluchačům tak ukázala další možnosti využití scén pro tanec. Na závěr Eva Vondálová reprezentující TS Puls SVČ Opava fungující pod místním střediskem volného času potvrdila, že tanec může být pojímán i jako aktivita, která poskytne dětem bezpečný prostor, kde se nemusí stydět ani za chyby, ani za své úspěchy a u které dochází k jinému způsobu kreativního myšlení.

Páteční kolokvium se tedy primárně věnovalo otázkám: kde se nachází scénický tanec teď, kam kráčí, a co pro něj ještě můžeme udělat.

Na konci bloku měli účastníci možnost zhlédnout krátký taneční film z projektu Tanec v zrní, skupiny ze ZŠ a ŽUŠ Karlovy Vary vedené Petrou Blau pod dramaturgií Tomáše Žižky a Adama Langera s názvem Z nebe s péčí – Nebezpečí. Po krátké přestávce následovala sekce praktických seminářů,

Foto: Ivo Mičkal

kde se diskuze daných témat přesunula do pohybu. Večer se všichni opět sešli v divadle, tentokrát u příležitosti prvního kola Celostátní přehlídky Tanec, tanec...2023.

Silvia Nemcová

V NADĚJI, BEZNADĚJ

Co vás inspirovalo k tvorbě choreografie?

To už je takových let (smích). Různé události, které se v té době odehrávaly. Co se dělo ve škole, o čem jsme se bavily, válka a podobné okolnosti, které se proměnily v beznaděj.

Jak jste při tvorbě postupovaly?

Vycházely jsme z nálady, pocitů, událostí a jak to na nás působilo pohybově. Hodně jsme improvi-zovaly, až vlastně vznikl nějaký pohybový mate-riál.

Je něco, co by měl divák o choreografii určitě vědět?

Já si myslím, že záleží na každém, co si v tom najde. Pro diváka není důležité, co nás k tomu vedlo, ale co on z toho cítí. Nechceme nikomu nic vnucovat.

Byla tvorba v něčem jiná než vaše dosavadní tvorba?

Asi v tom, že jsme tam přidávaly více našich pohybů, oproti tomu, když jsme byly mladší. Je tam toho hodně od nás. Hodně pohybových věcí je autorských.

Páteční přehlídkový večer otevřela choreografie *V naději, beznaděj* od taneční skupiny Prozatím ZUŠ Choceň. Zadní pruh světla nám odhaluje šest nehybně stojících tanečnic. Jedna se však z řady odpojuje a gradujícím pohybem se čím dál tím více odlišuje od zbytku skupiny. Měkké pohyby dívky se bijí se strojenými pohyby silových póz. Toto gesto se v průběhu choreografie několikrát opakuje a do prostoru celého divadla šíří sílu interpretace

jak psychickou, tak i fyzickou. Strojené pohyby nabývají na intenzitě a strhávají odlišnosti interpretky, které nakonec úplně zaniknou. Síla, která se na začátku zdála být nezdočná se v průběhu choreografie přelévá z jedné dívky na druhou. To v divákovi vyvolává otázku, zda je síla pouze hraným postojem, kterým dívky chrání svoji zranitelnost. Zároveň však nabýváme pocitu vzájemné podpory mezi tanečnicemi. Vždy se ve skupině objeví jedinec vyčnívající silou či slabostí. Ten následně ovlivní celé dění na jevišti. Během celé choreografie pracují dívky se svými vnitřními pocity a emocemi, které občas dosahují až extrémů. Zaujalo nás choreografické a pohybové ztvárnění tématu, podtržené světelným designem. Na závěr bychom chtěly zmínit motivy k zamyšlení, které nás oslovily a dolehly na nás skrze choreografii. Těmito motivy jsou: odlišnost názorů, dav vs. jedinec, síla v jednotě, hledání pravdy a sounáležitost.

Maruška

DRSNÉ AŽ VNÍMAVÉ
TANEČNOST
SOULAD SKUPINY
ÚŽASNÝ
SILNĚ
PROCÍTĚNÉ

Foto: Ivo Mičkal

Foto: Ivo Mičkal

TEĎ NEBO NAVŽDY, TADY NEBO KDEKOLIV, SPOLU NEBO...

Co vás inspirovalo k tvorbě choreografie?

Naše přátelství celkově. To, že už spolu tančíme hrozně dlouho a známe se i dlouho.

Máte nějakou vtipnou historku, která se pojí k choreografii?

Jak je hudbou pouze ten tep, tak je všechno slyšet. Na jednom pódiu nám hrozně vrzala podlaha, což bylo takové nepříjemné, ale zároveň vtipné. Šlo o takové doplnění hudby o další zvuky, které jsme neplánovaly.

Je něco, co by měl divák o choreografii určitě vědět?

Že na konci neumřeme. (smích)

A byla ta tvorba v něčem jiná, než vaše dosavadní tvorba?

Bylo to celé asi trochu náročnější, jelikož tančíme pouze na ten tep. Na choreografii se tak musíme hodně naladit. Možná byla tvorba jiná i v tom, že choreografie pojednává o faktu, že se známe už dlouho a že dospíváme, ale postupně se nám to rozpadá. Když jsme choreografii tvořili, stalo se nám, že v průběhu roku vážně někdo odešel. To mi přišlo taky takové jiné.

Foto: Ivo Mičkal

Foto: Ivo Mičkal

ČISTOTA

PULZUJÍCÍ

SÍLA

ŽIVOT

PLYNUTÍ V HARMONII

MAGICKÝ ÚVOD

SOULAD

Choreografii *Ted' nebo navždy, tady nebo kdekoliv, spolu nebo...* do Jablonce přivezl soubor PULS SVČ z Opavy. Dýchající organismus tvořen těly dívek hýbajících se do rytmu tlukotu srdce rozpochoval prostor jeviště ladnými ale přesnými pohyby. K dojmu jednotné entity přispívaly čisté béžové kostýmy. Z minimalistického vlnění se postupně stávaly taneční impulzy, kterými na sebe děvčata kanonicky navazovala. Tanečnice do této chvíle fungovaly jako jeden celek, avšak fyzický kontakt mezi nimi nenastával. S přibýváním pohybů také přibývala přímá interakce mezi nimi. Dívky se s hmatatelným soustředěním postupně oddělovaly od skupiny a hledaly si jinými způsoby svou vlastní cestu. Přestože již v prostoru stála každá sama, napojení mezi nimi se neztratilo. Stejně tak, jak to funguje v životě, tak i na jevišti se dívky navzájem zachycovaly a držely jedna druhé. Nevíme však, zda se navzájem zachraňují před pádem, anebo si zabráňují v dalším osobním rozvoji. Odpověď možná neznají ani samy tanečnice, protože se jedná o dlouhý a nepředvídatelný proces dospívání, který můžeme nalézt také v jejich ostrých pohybech. Nepochybně společně skončí všechny na dně, ze kterého se musí však dostat každá sama. Je evidentní, že se nejedná o jednoduchý proces, u kterého by byla pouze jedna cesta ven. Každá si nakonec svůj způsob najde. Navracíme se ke společnému dýchání, tentokrát bez toho, aby spolu sdílely blízký prostor. Jejich propojení ale zůstává stále stejně silné. Choreografii uzavírá scéna, kdy se dívky dívají skrz kukátko kamsi do dálky. Můžeme pouze polemizovat nad tím, zda vyhlíží svou budoucnost, ohlížejí se za minulostí nebo hledají jedna druhou.

Marina a Matylda

Co vás inspirovalo k tvorbě choreografie?

Inspirovaly jsme se písněmi, které zhudebnilo Diverzario a zároveň nám v tom pomohla naše trenérka. Inspirovaly jsme se také básněmi od Vladimíry Čerepkové a jejím životopisem.

Jak jste při tvorbě postupovaly?

Měly jsme jednu část choreografie a na tu jsme nabalovaly další. Začaly jsme částí Derviš. To je jedna z básní, kterou jsme ztvárnily, a na to jsme navázaly básní Anděl a postupně jsme to rozšiřovaly i o mluvené slovo a hudební nástroj.

Máte nějakou vtipnou historku, která se pojí k choreografii?

Když jsem například jednou vycházela z hlediště se saxofonem, tak se mě hrozně lekaly děti.

Je něco, co by měli diváci o choreografii určitě vědět?

Možná by si měli trochu přiblížit život Vladimíry Čerepkové, aby věděli, kdo byla, podle čeho psala a z čeho vycházela. Byla to umělkyně, která ztvárňovala básně. Měla hodně takový zmatený život, byla oblíbená i nenáviděná.

Byla tvorba v něčem jiná než vaše dosavadní tvorba?

Mluvené slovo a hudební nástroj a také to nabalování, že jsme nestavěly celou choreografii naráz, ale stavěly jsme ji postupně. A práce s kostýmem.

Foto: Ivo Mičkal

Třetí v pořadí zatančily v průběhu prvního přehlídkového večera interpretky z Tanečního studia ELPÉ Příbram. Jejich choreografie s názvem Čerepice je inspirována nelehkým životem a osobitou tvorbou básnířky Vladimíry Čerepkové, autorky české podoby beatnické poezie. V tanečním díle zaznívají i samotné básně Čerepkové - Čerepice, o jejichž zhudebnění se zasloužil divadelní spolek Diverzario.

Divák je do děje přímo uveden pomocí kuželu světla vykreslujícím postavu sedící u stolu. Díky krátkému hereckému výkonu a ostatním vhodně užitým rekvizitám v této kompozici, ihned zjišťujeme, že jde o vyobrazení básnířky. Tento obraz okamžitě dokresluje zvuk saxofonu přicházející z hlediště společně s první tanečnicí. Jejím vstupem na jeviště se postupně rozsvěcí světla odkrývající ostatní interpretky. Užití živé hudby a samotného hudebního nástroje přímo mezi tanečnicemi dodává na originalitě a zpestřuje zážitek po celé trvání choreografie. Dalším důležitým prvkem je mluvené slovo podtrhující temnou atmosféru. Jde zajisté o verše Vladimíry Čerepkové, po jejichž vyřčení zaznívá klavírní hudba a choreografie nabírá na obrátkách. Během postupného přisvěcování jeviště a znění zhudebněných básní dívky tančí s bílými šátkami a před zraky diváků se stávají z černých kostýmů kostýmy bílé. Vše je souběžně s kruhovými pohyby tanečnic ihned vysvětleno v textu básně zmiňující Dervise - islámské tanečnické vířivé tance. Na závěr choreografie se tanečnice efektně převlékají zpět do černé a posléze mizí z jeviště. Postava představující básnířku odchází ze scény a vše pomalu za zvuku saxofonu utichá. Zda mělo ztíší se stolem a sklenicí vína zobrazovat poetickou kavárnu Viola, důležité místo pro počátky autorčiny tvorby, pro mě zůstává otázkou. Chtěla bych ocenit obtížné pasáže v choreografii, kdy dívky zvládají tančit a

souběžně recitovat, přičemž nezaváhají ani na moment a pohyb synchronizovaně udržují v rytmu. Skvěle fungují také v různorodých formacích, pozorujeme skupinové synchronní i kánonové části, duety, sóla i momenty, kdy

se ve skupině objevují každá sama za sebe. Propojení jednotlivých uměleckých oborů v celém díle je pak už jen třešničkou na dortu.

Marie P.

Foto: Ivo Mičkal

OSUD BÁSNĚ
VÍNO SAXOFON
ORIGINÁLNÍ
KRÁSNÝ ŠATY

Foto: Ivo Mičkal

Rozsvítí se světelné diagonály, po nichž kráčí dvě řady tanečnic. Pohyby popisují hudbu, stojky, hvězdy, střihání nohama ve vzduchu. Celou choreografii vnímám jako objevující se obrazy, jako změní pohybu. Pozorovala jsem hru linií nohou a rukou, linií v prostoru, které byly často ohraničeny světlem. Na začátku choreografie mě zaujalo použití štronza. Tanečnice se vždy společně sešly v různých tvarech těla, do vzduchu čněly dlouhé končetiny dokreslující ostré křivky. Linie byly porušeny až pohybujícím se chumlem uprostřed, který byl podtržen světelnou scénografií. V celé choreografii ke mně promlouval právě světelný design hrající si s tmou, ve které se tanečnice ztrácely a opět objevovaly. Velkou roli pro mne hrála temnota na konci, kdy zůstává jedna tanečnice na jevišti na

osvícené ploše, zbytek odešel do tmavého hlediště a ven z něj. Choreografie Bez komentáře měla i anotaci ve stejném duchu. Ačkoli mi tanečnice z Intro Postřelmov poskytly klíče ke čtení choreografie během rozhovoru, nebyly pro mě dostačující. Na druhou stranu mě navedly na otázky, zda jít společně a přece jinam nebo zůstat sám.

Maruška

Foto: Ivo Mičkal

NADĚJE

VTIPNÉ

BEZ KOMENTÁŘE

NEJLEPŠÍ ÚŽASNÝ

KRÁSNE, PÁNI TO
BYLO...

Co vás inspirovalo k tvorbě choreografie a jak jste při tvorbě postupovaly?

Probíhalo to jako většina začátků tvorby našich choreografií. Lenka většinou přijde jako choreograf s nějakou hudbou a my si první sedneme a poslechneme si ji. Bavíme se o tom, jaké v nás vyvolává pocity, co vidíme, co si představujeme. Lenka už má většinou nápad, který my zjistíme až v průběhu. Ona skládá choreografii a my jsme spíš ten prostředek, který využívá, aby uskutečnila svůj záměr. Ale choreografie se vyvíjí postupně. I když už má Lenka nějaký nápad v hlavě, tak se to potom ještě překulí do něčeho víc a je to víc prohloubený. Tam stačí dodat jeden prvek a najednou má choreografie jiný význam. Primárně je ale inspirací vždy hudba.

Je něco, co by měl divák o vaší choreografii určitě vědět?

Myslím, že už ten název Bez komentáře o tom určitě něco vypovídá. Říkáme si, že mívá je někdy víc, a že vlastně chceme, aby si z toho každý divák vzal to svoje. My víme, jaký má ta choreografie význam, ale vlastně to nechceme divákovi tak úplně podsouvat.

A kdybyste měly zpětně okomentovat svůj název? Co byste k tomu třeba jedním slovem řekly?

Asi bych řekla dezerc.

(choreografka) To je jakoby moje výpověď. Pro ně je to ještě složitější téma, protože je to politika, je to prostě bez komentáře. Jsou to věci, které vidíte v televizi a jsou bez komentáře, ale stačí to vidět a člověk hned ví, o co jde. Je to opravdu těžké. Prostě politika a moje výpověď, je tam současné dění. Už to nějakou dobu tančíme a ono je to pořád stejné dokola.

Co vás inspirovalo k tvorbě choreografie?

Dělali jsme jednu choreografii, kde byla různá postavení žen. Žena, která čeká na svého manžela, který dělá nebezpečné povolání. Žena, která čeká doma na manžela a je submisivní. Žena, která má doma snílka. Zde vznikl nápad, že bychom mohli vytvořit choreografii na téma, kde každá žena bude mít jiný charakter a Vojta, jakožto jediný kluk, si mezi charaktery žen bude vybírat.

Jak jste při tvorbě postupovali?

Při tvorbě jsme pracovali tak, že jsme si vybrali určitý typ hudby, se kterým bychom chtěli pracovat. Z jedné nahrávky jsme vybírali, která část ze skladby se nám bude hodit k jaké části choreografie. Každý z nás sdílel svůj názor, která část se mu hodí k manipulátorce, která část k žárlivce a na základě toho jsme pomocí improvizace tvořili choreografii. Některé části vznikly rychle a některé trvaly déle.

Máte nějakou vtipnou historku, která se pojí k choreografii?

Při tvorbě této choreografie jsme se bavili celou dobu.

Ale nejvtipnější historka, která se k ní pojí, je, že naše ztvárněná postava "rajdy" je teď po půl roce těhotná.

Je něco, co by měl divák o choreografii určitě vědět?

Určitě to, že první pohled nemusí být vždy pravdivý. Ten, kdo se zdá být milý, může být zlý, manipulující a ten, kdo působí suverénně, může být naopak velmi

milý. Ale nejvíce záleží na tom, kdo si co vybere. Nikdo není černobílý.

A byla ta tvorba v něčem jiná, než vaše dosavadní tvorba?

Trošku jsme chtěli jít jiným směrem v tom, že jsme si nevzali jednu skladbu.

Nebrali jsme hudbu jako celek, hudbu jsme sami hledali.

V tomto to bylo odlišné a také v těch charakterech. Málokdy jsme měli choreografii postavenou na jednotlivcích.

Vyhovoval Vám tento postup choreografie?

Tím, že jsme takto ještě nepracovali a bylo to pro nás nové, tak nás to nadchlo.

Ale nevím, zda by to fungovalo podruhé, potřetí.

T.I.K. Jilemnice nám přijel představit choreografii zvanou "Co zmůže muže?".

Jak už samotný název inscenace napovídá, sledujeme téma mladého muže, který stojí před svým životním rozhodnutím - volbou potencionální partnerky.

V této choreografii jsme mimo zajímavých netradičních kostýmů, které zde hrály velkou roli, mohli zaregistrovat několik odlišných ženských charakterů. Avšak objevil se zde i jeden charakter mužský. Ten si v této inscenaci měl vybrat ženu, jež mu je nejbližší, a se kterou by navázal něžné opojení. Rázem se mění dynamika skupiny a divák má možnost sledovat partičku žen, jejichž laskavost v temnou noc svět zcela zahltí. Jednou nohou do prava, druhou do leva a vytrvalou chůzí společně kráčí za doprovodu ostrých pohledů. Když ty, tak já. Pospolitě tak jde jeden charakter po druhém k nic netušícímu muži.

Nesmíme zapomenout na práci s neobvyklou hudbou, kde jsme měli možnost slyšet nepopsatelné, hlasité zvuky, které určovaly pohyby barevných sukni. Precizně provedené zvedačky, práce v duetech a bohatý pohybový slovník dává vzniknout ucelenému tanečnímu obrazu. Choreografie se chýlí ke konci a diváci mohou cítit narůstající sílu žen na jevišti v kontrastu jediného muže, který se pohybům neubrání a záhy se uzavírá zpátky do svého světa, zahalen pod oblakem sukni.

Diváku, vybírej, vybírej, jsme své...!

Verča a Angel

KRUTÉ, ALE REÁLNÉ

PŘÍBĚH
V TANCI

SUKNĚ KRÁSNÉ ZVEDAČKY
ŽENA

FEMINISMUS

MLÁDÍ JE NEROZUM, KRÁSNÉ ŠÍLENSTVÍ,

JAKO ŽIVOT POSTAVENÝ NA HLAVU

Druhou polovinu prvního přehlídkového večera otevřela choreografie s názvem Mládí je nerozum, krásné šílenství, jako život postavený na hlavu v interpretaci Tanečního a pohybového studia Magdaléna. Inspirací díla s takto všeříkajícím názvem byla symfonie Gustava Mahlera Píseň o Zemi. Choreografie ztvárnila tři symfonické věty - O mládí, O kráse a Rozloučení. V úvodu, ještě za tmy, zaznívají první tóny Mahlerovy symfonie a s postupným rozsvěcením pozorujeme sedm dívek, které se ladnými zaoblenými pohyby pomalu zvedají a upadají zpět k zemi. Choreografie se nese v jemných pohybech jako hudba sama, dochází ale i k náhlým hudebním i tanečním změnám a převratům. Na hudbu reaguje i uskupení a prostorové změny tanečnic, pozorujeme prolínající se duety, trio či drobný sólový výstup.

Ocenit musím vyspělý pohybový slovník interpretek a jejich dovednost skupinových i sólových výstupů. Uchvátilo mne

především napojení tanečnic na tak náročnou symfonickou skladbu. Dívky se v hudbě rozhodně neztrácely, ba naopak se jim podařilo svým pohybem krásné poetické hudební dílo vykreslit. Svůj poslední poznatek mám ke kostýmové složce, která příjemně navozovala atmosféru této taneční kompozice. Proč mezi tanečnicemi s hnědým kostýmem pouze dvě vyčnívají bílou barvou svých šatů? Upoutal tento jev i Vaši pozornost a jakým směrem navedl Vaše myšlenky? (Marie P.)

KRÁSNÁ HUDBA

DECHBEROUČÍ

SVŮDNÉ

SVĚŽÍ

ROZVERNÉ DÍVKY

Jak jste postupovaly při tvorbě této choreografie?

No šly jsme přes improvizaci, ale vytváříme to už přes dva roky, takže si už moc detaily

nepamatuji. Ale myslím, že jsme měly nakreslit dva odlišné světy a od této práce se to pak dál vyvíjelo. Byl to obrázek o přesunu z mládí do dospělosti.

Kdo přinesl první nápad na sál a co pro vás to téma znamená?

Paní Rellichová a RADOST určitě.

Máte nějakou historku mimo jeviště a sál, která by stála za sdělením?

Spíš taková smutná, že nám dost holek nedávno odešlo a moc nám pomohly holky z vyššího ročníku, jinak bychom tady netančily.

Je něco, co by měl divák určitě vědět o této choreografii?

Že z původního složení tam tancujeme pouze dvě, které byly u vzniku choreografie. Taky je zajímavé, že to je naše asi nejvíce reprízovaná choreografie našeho souboru.

Jak se vám alternuje?

Bylo to na jednu stranu těžké, protože se člověk sžívá s novým souborem. Občas je to narychlo, ale nadruhou stranu ta hudba nás hodně vede, takže se v tom dalo zorientovat jednodušeji, než jsem čekala.

Foto: Ivo Mičkal

Foto: Ivo Mičkal

Co vás inspirovalo k tvorbě této choreografie?

Holky úplně tuto práci netvořily, to spíše pohybově. Některé věci vycházejí z improvizace, ale vlastně téma jsem přinesla já. Povíдалy jsem si o něm a na základě toho vznikla nějaká práce. Máte nějakou zajímavou historku, když jste na tom pracovaly? Nebo to všechno probíhalo hladce?

(smích) Cesta sem, tak. Prostě jedna z nás vystoupila někde dřív a my jsme ji tam nechaly omylem...

Ale dopadlo to dobře a jste tady všechny...

Naštěstí ano.

Byla tato tvorba v něčem jiná než dosavadní práce? Přineslo vám to něco nového?

Určitě nás to posunulo v rámci improvizace a taky, že je třeba hodně procítovat ten tanec. Má to větší hloubku a více nad tím přemýšlíme.

Chcete ještě dodat něco, co by měl divák vědět?

Tanec je stejně náročný jako třeba sporty!

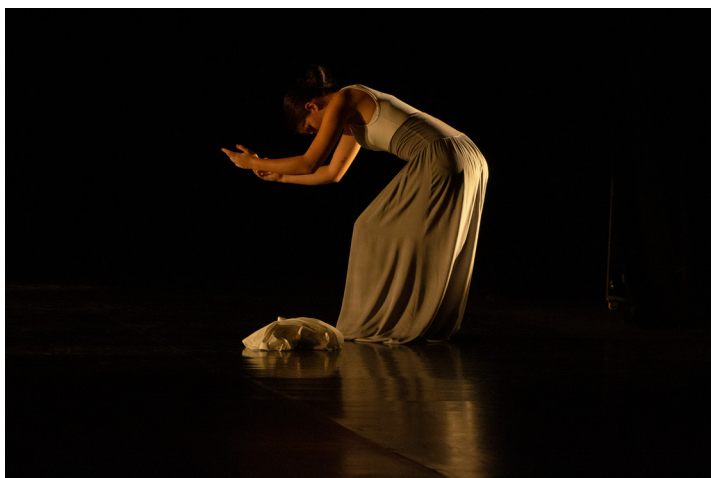
SILNĚ

SAKO

SROZUMITELNÁ
SCÉNOGRAFIE

SUKNĚ

SVĚTELNÍ PRŮVODCI

Již v začátku představení je cítit značné napětí a pocit stísněnosti. Otázky se hromadí a s postupnou gradací v chůzi je divákovi naznačen vztah mezi tanečnicí v šedé sukni a zbylou skupinou. Hudba napomáhá čistě impulzivní pohyby tanečnic, které přesně vyjadřují jednu z hlavních myšlenek: „Nebojím se, ale...“

Sledujeme momenty rozhodnutí, nejistoty, strachu a smíření. Pohyby vycházející z témat, která nás obklopují každý den. Často použitý motiv zvednutých rukou vyjadřuje hledání, možná volání o pomoc a snahu rozhodnout se pro tu správnou cestu.

Celou práci provází motiv, možná spíše pocit, ztráty a smíření, který tanečnice společně s prostorem dostávají do různých kontextů. Myšlenka se rozvíjí společně s hudbou a její rostoucí naléhavostí. V závěru se dívka v šedé sukni obléká do symbolického bílého saka, kterým přijímá své rozhodnutí.

Nabízí závěr choreografie očistu v podobě smíření, nebo se s některými událostmi, které se nám přihodí, zkrátka smířit nedá?

Áďa a Evička

HLEDÁNÍ K SOBĚ

Co tě inspirovalo k tvorbě choreografie?

Inspirace vzešla z myšlenky, že něco ztratíš, abys mohl dostat něco jiného. Je to hodně popisné. Na začátku choreografie nemůžu používat nohy, snažím se vysvobodit, snažím se je oživit, aby mi fungovaly. Jsem zaseklá v takové bažině, nemůžu se hýbat, snažím se dostat nahoru. Dostanu se ven a můžu začít používat nohy, ale naopak mi přestaly fungovat ruce. Tak moc jsem se chtěla dostat ven, že jsem zapomněla na to, co mám, a obětovala jsem to za to, co jsem chtěla víc.

Jak jsi při tvorbě postupovala?

Poslední půlrok karantény začaly vznikat nějaké nápady a ty jsem řekla Lence a udělaly jsme tomu takovou větší strukturu. Celou dobu jsem choreografii vytvářela bez hudby, hudba vznikla k choreografii. Kvůli tomu jsem musela něco dodělat a něco poupravit.

Je něco, co by měl divák o choreografii určitě vědět?

Je to Josefina choreografie a její námět. Já jako její pedagog do toho tak trochu vstupovala. Byla jsem takové oko z venku. Vlastně je to její úplně první tvorba, kdy si sama tvoří choreografii a hledá pohybový slovník. Josefina také zpívá, takže nás napadlo, že by si mohla vytvořit i hudbu. Máme fajn učitele Honzu Brauna jako korepetitora, který to nahrál a pak sestříhal podle ní. Propojení hudby a choreografie vznikalo rychle. (Lenka Jíšová)

Byla tvorba v něčem jiná než dosavadní tvorba?

Neměla jsem tam nikoho, o koho se opřít. Nemohla jsem se za nikoho schovat. Většinou začínáme improvizací na hudbu, ale já začala bez hudby a hodně dlouho jsem bez ní tvořila. Vznikalo to z fyzického pocitu těla.

Foto: Ivo Mičkal

Foto: Ivo Mičkal

JSI ÚŽASNÁ

VELKÝ TALENT

AUTENTIČNOST AUTORSKÉ
TVORBY

DĚKUJI TI

JSI TANEČNICE

Josefina Velíková na přehlídce přijela s choreografií Hledání k sobě vytvořené pod pedagogickým vedením Lenky Jíšové (tanec) a Jana Brauna (hudba). První, co upoutalo naši diváckou pozornost, byla neobvyklá hudba, za kterou stojí sama interpretka. Křečovitými pohyby znázorňovala v úzkém světelném kruhu svůj nelehký souboj s vlastním tělem, gravitací i již zmiňovaným omezujícím kuzelem světla. Chvilkový klid a uvolnění byly narušeny tvrdým pádem. Tanečnice to však nevzdává a se svým bojem pokračuje do nově nasvíceného prostoru. Můžeme vidět její úpěnlivou snahu o nalezení jak vnitřní, tak i fyzické rovnováhy, kterou na pár okamžiků skutečně najde. Přichází ale další rána, která ji svrhne na zem. Na tuto porážku je její reakce ještě agresivnější. Ze světelného kruhu se stává pruh, kterým dívka vede svou cestu. V celé choreografii funguje světlo jako jasný ukazatel prostorového vymezení, který ji navádí v dalších krocích. Nedokážeme však říct, zda se jedná o pomoc či zda je světlo externí silou, která jí nařizuje, kam má pokračovat. Přestože se tanečnice snaží uniknout, nedokáže si pomoci a do světla se stále navrácí za vidinou objevení něčeho nového. Celou choreografii uzavírá scéna zdánlivě identická s tou, která ji otvírala. Na dívce je však zřetelné, že si mezi těmito dvěma obrazy něčím prošla. Jak na mírně upraveném rytmu pohybu, tak na viditelně zrychleném dýchání.

Pro diváka bylo naprosto evidentní, že se jedná o velmi osobní výpověď, kterou nám tanečnice autenticky dokázala předat s pohybovou precizností. Po zhlédnutí představení pro nás vzešla otázka, zda měly červené kalhoty symbolizovat její agresi v boji či naopak její náboj a chuť do života, která byla jejím počínáním zřejmá.

Marina a Matylda

AUT
KRÁSNÝ EXPERIMENT

HRAVOST

PŘESNOST POHYBU
SPORTEM K TANCI

SÍŤ

Rozsvítí se světla a já vidím volejbalovou síť předělující prostor jeviště. Na jedné straně pět, na druhé straně pět. Hra! Pomyslný míč přelétává z jedné strany na druhou, každý z pěti odstřeluje míč svým pohybem. Hra se zrychluje, pohyby se cyklí. Out! Rozezní se hudba. Skrz celou choreografii můžeme pozorovat ty stejné pohyby vycházející ze hry volejbalu. Podání, smeč, trojka, vše se zrychluje a varíruje, až se každá pětice dostane do světelného bodu, v němž začíná podání nanovo. Vnímám ale jiný prostor, který ke mne promlouvá stejným pohybovým materiálem. Tanečnice se točí na místech, až se hra přemístí k síti, skrz kterou pronikají ruce a síť tak tvoří zeď mezi peticemi. Na každé straně se najde narušitel, který ruce od sítě odtáhne. K pomyslné čáře si ale najde cestu každý z nich. Dochází ke kontaktu mezi oběma stranami. Mohu sama vidět doteky, které si vyměňují skupiny proti sobě. Síť se prověšuje pod jejich tíhou. Tanečnice mizí pod sítí a objevují se na druhé

straně, stále je ale zachován počet pěti. Ať se stane cokoli, není toto pravidlo porušeno. S další světelnou změnou přichází jednoduchý motiv, který si osvojily všechny tanečnice. Cykličnost je podtržena kruhovým prostorem na každé polovině. Dění na jevišti se opět vrací k počátečním pohybům jednotlivce. Out! Jako tečka za choreografií se kutálí míč.

ZUŠ Vodňany nám v choreografii 5:5 ukázala, že inspiraci pro tanec lze najít opravdu v čemkoli. Jediné, co bych si přála víc, je nalezení dalších možností, jak využít dvě strany, které proti sobě stojí, síť a míč. Během choreografie mě napadá, zda síť vlastně potřebuji na jevišti. V některých částech jsem totiž neviděla pouze volejbal, ale náznaky přerůstajícího tématu.

Maruška

Co vás inspirovalo k tvorbě choreografie?

Inspirovala nás hra volejbalu. To, co nás na tom zajímalo, byla symetrie, která se neustále nabourává a znovu formuje. Inspirovaly nás i nějaké kontrasty a spousta dalších prvků. Chtěl jsem použít volejbal jako nějaký symbol pro deformaci a znovupostavení formy.

Jak jste při tvorbě postupovali?

Já jsem nejdříve našel hudbu, pak jsme se rozhodli to prostříhat další hudbou. S tím, že obě hudby jsou dost odlišné, i když jsou ze stejného období. A začátek jsme měli vymyšlený. Hodně jsem ale postupoval s tím, jak se to líbilo holkám, jak fungují ony, takže to vycházelo spíše z nich. Já jsem jenom tůkal tím směrem, kterým jsem chtěl, aby to šlo.

Máte nějakou vtipnou historku, která se pojí k choreografii?

Nandat síť je problematictější, než se zdá. Mechanická stránka.

Je něco, co by měl divák o choreografii určitě vědět?

Myslím, že každá interpretace je správná, tudíž kromě anotace nemusí divák vědět vůbec nic. Myslím, že tu anotaci není ani potřeba číst, ale dal jsem si s ní trochu práce, takže by bylo fajn si ji přečíst.

Byla tvorba v něčem jiná než vaše dosavadní tvorba?

Byla to první choreografie, ve které jsem nevystupoval jako interpret.

Jídlo. Potřeba přijímání potravy, kterou bychom v Maslowově pyramidě zařadili mezi základní fyziologické potřeby. Právě to se stalo podnětem pro tvorbu choreografie nesoucí název Chutě všelijaké, kterou nám uvedla ZUŠ Klapkova Praha. Celou choreografií nás provází (hlavní?) kuchařka, která divákům s pokorou přednáší, chce se říct až poeticky pojaté texty nejrůznějších receptů. My jsme tak od začátku byli ve společné kuchyni a mohli sledovat přípravu vybraných pokrmů. Chuťové pohárky odstartovaly makarony s krevetami. Sledujeme tanečnice precizně napodobující onen akt vaření těstovin.

Jednotlivé recepty byly tvořeny formou duetů, trií či kvartetů. Právě práce ve skupině a napojení se jeden na druhého se stává silnou stránkou této choreografie. Je bezpochyby neobvyklé a o to poutavější sledovat pohyb inspirovaný neživými objekty a jejich

rozmanitými strukturami a konzistencemi. Vzniká tak naprosto originální pohybový slovník, neokoukaný, nápaditý. Fascinující je i imitace kynutého těsta, kdy se dívky v duetu proměňují v jednu hmotu.

Hledištěm se nese smích v momentu, kdy na scénu přichází treska.

Moc slané, moc sladké, horké, pálivé, hořké, kyselé, příliš mastné, takové bez chuti - to vše nám bylo bezprostředně servírováno na jevišti.

Přesně podle návodu kuchařky se celá choreografie dostává ke svému vrcholu v podobě ochutnání vlastních experimentů.

Áda a Evička

VÝŽIVA
ÚSTA PLNÁ SLIN

GURMÁNKÝ
ZÁŽITEK

MŇÁÁÁÁM

SKVĚLÁ PODÍVANÁ

Co vás inspirovalo k tvorbě choreografie?

Lednička. Majdy vyprávění o tom, jak vaří špagety. Ne, to byl dort!

Ten koláč se sedmikráskami a dýní. A to pak pocukrovala solničkou. (smích)

Jak jste postupovali při tvorbě choreografie?

My jsme nejdřív jedli. My vlastně jíme pořád. Bavili jsme se o jídle a o našich chutích.

Byl tento postup tvorby pro vás v něčem jiný?

Bylo to hodně jiné v tom, že to bylo daleko konkrétnější, než co obvykle děláme.

Máte nějakou vtipnou historku, která se k choreografii pojí?

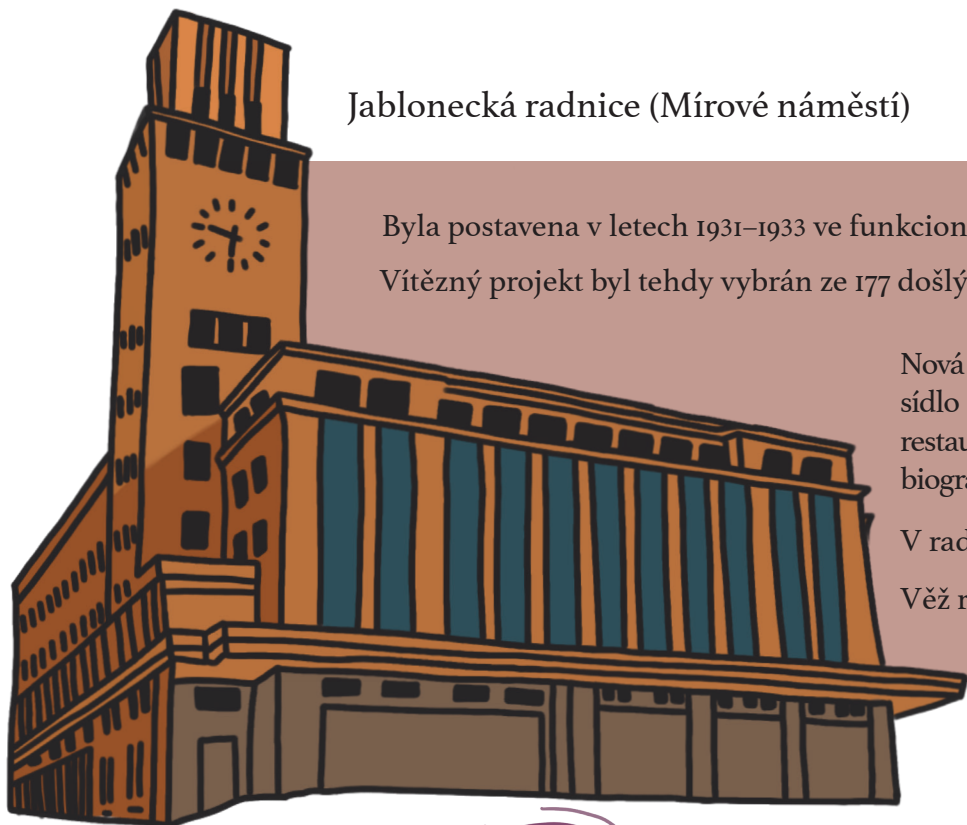
Je jich asi hodně. S jídlem je vždycky legrace. Já myslím, že Majdino cukrování tou solí je hlavní. Pocukruj to solničkou!

Foto: Ivo Mičkal

Jablonecká radnice (Mírové náměstí)

Byla postavena v letech 1931–1933 ve funkcionalistickém stylu.

Vítězný projekt byl tehdy vybrán ze 177 došlých návrhů.

Nová radnice měla tvořit prostor nejen pro sídlo městské správy, ale i jako kavárna, restaurace, obchody a především také biograf.

V radnici se nachází páternoster výtah.

Věž radnice ční do výšky 51 metrů.

Radek Nešněra

Jevištní mistr neboli inspicient neboli „pan zákulisák“. Člověk, bez kterého by žádné vystoupení ani nezačalo. Ze své vypočítané, kolečkové židle, napjatě sleduje všechny aktéry, zda jsou na svých místech připraveni začít. A přichází ten moment, cvaknutí tlačítka „a jedem“...ted' už není cesty zpět. Zvukaři, osvětlovači a všechna jevištní technika se odvíjí od jeho impulzů.

Jeho všestrannost však zahrnuje činnosti od vytírání jevištní podlahy, řešení všech technických i netechnických problémů, komunikaci s činorodými, uměleckými druhy a poddruhy, tahání za lana opony a v neposlední řadě profesionální přístup ke všemu, co koná.

Potřebujete zavěsit volejbalovou síť? Potřebujete vyluxovat? Potřebujete zlepšit náladu? Proto je tu on - náš jevištní šampión.

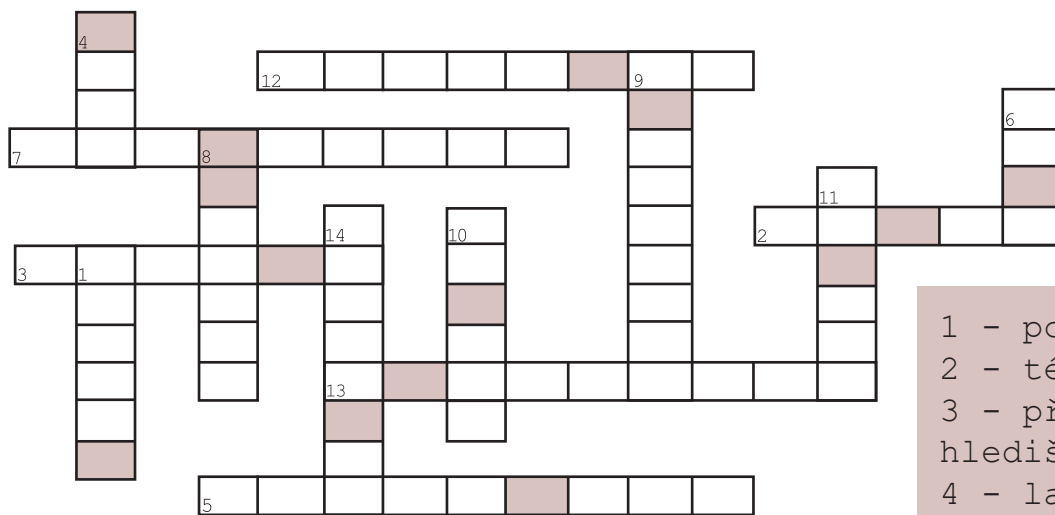
Maruška, Nikča a Evička

Vrátnice – místo, kde vše začíná

Často si můžeme klást otázku, zda jsou naše věci, nebo dokonce my sami v divadle v bezpečí. Nebojte se, přes vrátnici neprojde nikdo, kdo by ihned nevytasil festivalový odznáček. Dnes jsme si to samy vyzkoušely a výsledky byly uspokojující. Prověrkou prošel náš včerejší pan vrátný, u kterého jsme se na chvilku zastavily na kus řeči. Po společném rozhovoru jsme došly k názoru, že není bezpečnější místo v Jablonci než právě naše městské divadlo. A proč?

Protože nás neohroženě hlídá muž, který v době, kdy jsme všechny z našeho souboru byly ještě na houbách, bojoval v Jugoslávii. Ba co víc, nedávno za to dostal na Vítkově metál, který se mu doma blýská. Proto až půjdete přes vrátnici, nezapomeňte se při pozdravu vlídně usmát, pan vrátný vám úsměv oplatí.

VÍŘOVKA

(tajenka na pokračování)

Slova jsou...

- 1 - potlesk
- 2 - téma
- 3 - přízemní část
hlediště
- 4 - latinsko americký
tanec
- 5 - úhlopříčka
- 6 - hlasový projev
- 7 - předmět užívaný
na scéně
- 8 - expozice
- 9 - antické divadlo
- 10 - jevištní
dekorace
- 11 - strunný smyčcový
hudební nástroj
- 12 - organizovaná
hudební/taneční akce
- 13 - tvůrčí podnět
- 14 - první uvedení

SPOJOVAČKA

Vzduchem se roní chladné noci,
a ty zase přicházíš takhle pozdě v noci.
Zpoza duše se rodíš v múze,
abys plynule v nedaleké mlze mohl zase
pomocť své vypsané tuze.
Já znám své vzruchy,
ale co když nezbydou žádné zkratky,
a já
už nenaleznu světlo a ty barvy v té
předlouhé duze.
Ahh, jak já na tebe myslím tuze,
skrz tvrze vím,
že nesnáším ten neuspořádaný zmatek,
plný špatně padnoucích matek.
Myslím na to,
těžkopádně.
Jednoho dne, kdy na mlhavé okno
foukneš,
a ty tkané nebojácné barvy a jemně
strukturované látky rozfoukneš,
do neurčité dálky,
kde po mně zůstanou jen uducané líce
sypající se o patro níže,
bude to asi hodně tíže.

